

Het geheim van...

(December 2010)

Op een zaterdag klik ik m'n mail open en zie een gedichtje voorbij komen over een bij. Zoem, zoem, zoem – ik ben een honingbij – Zoem, zoem, zoem. Het is een liedje, nog zonder melodietje. Niet helemaal af en ik mail terug wat ik ervan vind. Ik vat het niet zozeer op zoals de buuf het geschreven heeft, nl. als een onschuldige bij op zoek naar nectar. Zelf zie ik er een overspel in. Een bij die van bloem naar bloem vlandert en daarna weer terugkeert naar de koningin en dat dan afdoet als een bij-zaak. Benieuwd naar de klanken van dit lied, zit ik even later aan de overkant.

Een prachtige melodie klinkt. Het klinkt als een zomerhit voor ons GroenLinks-koor. Een vulling wiegt op de muzikale tonen ontspannen mee en voelt dat hij los komt. Los van die kiezen, waarna hij kiest voor de vrijheid. Hij valt uit....naar de tandarts die hem tien jaar geleden stevig heeft vastgezet. Maar deze sprankelmelodie doet hem vallen op de glijbaan van de tong die hem naar het daglicht brengt, wat hij nooit heeft gezien. Alleen van een afstand, als dat bebrilde mannetje een grote mond opzette of verveeld gaapte, ja, dán zag hij een glimp. Helaas wordt hem een verdere verkenning in het daglicht niet gegund en wordt hij tot z'n stille verdriet afgevoerd naar een tafelprullenbakje dat op het aanrecht staat. Een paar uur later neemt de kies die zich bestolen voelt van zijn vulling, wraak door hevig te gaan zeuren, dus maar weer naar de overkant voor extra ibu's aangezien ik de laatste net achter de kiezen heb.

Een paar dagen later komt Loes m'n winkeltje binnen. Ze ziet een studente met een hoofddoek en vraagt deze moslima naar haar invulling van de kerstdagen die ze niet viert. Het woord „invulling“, doet me denken aan een tandarts die ik nog moet bellen. Maar welke?

Via een website stelt de tandarts zich voor met een laagdrempelig: Hoi. Als ik lees „knutselen vind ik erg leuk...“ pak ik de telefoon en zeg haar dat ze dat best met mijn gebit mag doen. Want daar valt wel het één en ander aan te priegelen. Haar vaag bekende stem aan de andere kant van de lijn vertelt dat ze nog wel een gaatje in haar patiëntenbestand heeft, nadat mijn tandarts zijn praktijk met mijn gebit aan de wilgen heeft gehangen.

Nu ben ik naar haar op weg. De tandarts. Bij het lezen van een naambordje op de gevel aarzel ik, denkend aan mijn wrakgapend gebit. Een hond slaat tegelijkertijd met mijn aanbel aan. Een paar klikklak-hakken komen naderbij en een piepende voordeur opent zich... Verbouwereerd sta ik met de mond vol tanden. „Welkom bij tandarts Loes“. ... en ik kijk naar een breedlachende smile van de HanzeMag-schrijfster. Ze ziet er heel anders uit. Haar lange blonde grijzende haar dat normaal gesproken wappert in vrijheid, is nu samengeknot als een oud oma-tje dat in de vijftiger jaren is blijven steken. Een strenge blik achter een zwart montuur versterkt die toen-was-geluk-heel-gewoon-sfeer, waar ik me knap ongelukkig bij voel. Maar toch, die witte zusterjas geeft deze beunhaastandarts een professioneel uiterlijk. Enigszins aarzelend doe ik een paar stappen naar binnen. De buitendeur hoor ik achter me dicht vallen, er is geen weg terug, waar is hier de nooduitgang? Er rest me niets anders dan me aan deze ongemakkelijke situatie over te geven.

Ze dirigeert me naar een comfortabele stoel met een hoge spiegel en een hele felle lamp. Terwijl zij wat in haar tandartsmaterialen rommelt, die ze opgeborgen heeft in een handtasje, zie ik hoe haar hond een NRC-Next verscheurt. Een beklemmende zinderspannende stilte verbreek ik door haar te wijzen op het feit dat een led-lamp voordeliger is dan halogeen. „Ach joh, dat beetje meerstroom zet ik gewoon bij jouw op de rekening“. Tja, even gevat als altijd.

Ze legt me het zwijgen op door te vragen of ik m'n mond wil openen. Ze kijkt, kijkt nog eens en begint hardop te tellen, gevolgd door een diepe zucht en binnenmonds mompelende woorden mompelend: „Dat wordt een latertje, Loes...“ Met een simpel cameraatje maakt ze wat foto's en hangt deze als een proefdruk van de HanzeMag aan een waslijn met kleurige knijpers. Zelf knijp

ik-em ook als zij strak en streng over haar brillette kijkend de foto's aandachtig bestudeerd. Dan loopt ze naar me toe, hult haar handen in latex hiv-hiv-hoera anti-aids handschoentjes en pakt een haakje en een lepeltje. Gevat probeer ik een grapje door te zeggen dat ik m'n eten altijd doorslik en dus dat ze weinig meer aan de haak heeft te slaan. Ook uit m'n holle kies is niets anders dan rottigheid te lepelen. „Mond dicht!“, hoor ik streng. In een reflex bijt ik op m'n tanden en hoor uit Loes haar tenen een hemelgerende vloek, gevolgd door een jammerende pijnkreet. Een hond blaft vervaarlijk. Ze trekt haar handschoenen uit en bekijkt de bloedstrijm op haar nagelriem. Ze kijkt me aan en pakt een tang. Zo'n grote die mijn vader ook boven de werkbank heeft hangen. M'n ogen worden groter, terwijl ik me steeds kleiner voel worden in de bij nader inzien toch niet zo comfortabele tandartsstoel. Ze ziet de schrik in m'n ogen en zegt: „Oeps, bijna de verdoving vergeten“. Ze pakt een fles en een spuit. Ik zie ergens vaag 85% staan. Een naald verdwijnt in een armader en voel dat ik alleen met een dubbele tong nog wat onzin kan uitbrabbelen. Dat is alles wat ik me nog kan herinneren.

Als ik wakker word weet ik ondanks een knallende koppijn waar ik ben. Gehuld onder een warme fleecedeken zie ik mezelf in de spiegel die boven m'n hoofd hangt. De felle lamp is gedoofd, m'n kaken verdoofd. Met een tong die aanvoelt als een droge spons, verken ik voorzichtig m'n gebit. Tot mijn vreugde merk ik dat alle oneffenheden weggeslepen zijn en vele gaten zijn gevuld. Ik wil opstaan en sta wankelwiebelend op m'n benen. Haar waakhond laat grommend zijn gepoetste tanden zien. Een angstig hartje klopt in m'n keel. Klug, denk ik bij mezelf, blijf maar stokstijf stil liggen.

Dan zwaait er een deur open en zie de Loes die ik ken van overdag. Bril ergens ver verstopt in een nachtkastje, haren wapperend in de vrijheid en een stralend gebit dat me hartelijk toelacht. „Je hebt puik werk verricht, Loes. Hoeveel boter wordt dat bij de vis?“ Ze noemt een bedrag en ik hengel wat biljetten uit de knip. Ze verbergt het stapeltje achter een büstebandje en geeft me een 20-biljet -zo'n blauwtje- weerom. Als ik me om wil draaien en na de uitgang slinger, hoor ik: „Wacht nog wat“ en ik krijg haastig een briefje in m'n hand gedrukt.

Even later zit ik op de fiets. De koude buitenwereld doet mijn benevelde toestand in nevelen opstijgen. Redelijk nuchter kom ik in Middelstum aan. De volgende dag hoor ik van geen wekker en verslaap me enige uren. Ik schiet in een broek en fiets in verstrooide, amper ontwaakte toestand in pyjamajas richting Stad. Gelukkig heb ik daar nog een werkshirt hangen. „Zo, daar ben je al“, begroet een vrolijke collega me. Ik wil me verontschuldigen, wat met een schaterlach wordt weggewuifd met een mysterieus „Loes kwam hier al even“.

Een uurtje later loop ik naar de kantine om iets voor de stevige trek te halen. Daar zie ik mijn bijklussende tandarts in de wachtrij staan. Ze kijkt naar m'n dienblad met hartigheden en zegt: „Dat briefje nog niet gelezen?“ Ik frommel in m'n broekzak en lees in een sierlijk handschrift:

*Eerste twee weken niet kauwen.
Alleen makkelijk weg te slikken eierkoeken.
Te halen bij je buuf, die ze
Vast wel van de band wil halen.*

*Groet,
Lieve 'tandarts' Loes*